

Прва логија
Полемички приказ
књиге Френсиса Колинса *Божји језик*

Ко другоме јаму копа

сам у њу упада

Посредни дијалог

Вољу да се савесно позабавимо књигом Френсиса Колинса *Божји језик* добили смо када нам је један архијереј исту поклонио са посветом на грчком језику. Касније смо је пронашли преведену с енглеског на српски језик. Ми смо је примили, прочитали, и по својим могућностима прокоментарисали, користећи њене садржаје у грчком и српском-латиничном издању. Целокупан коментар са додатним схолијама и созерцањима сада стављамо на увид нашој, првенствено црквеној јавности.

Ко је од читалаца пратио наше раније полемике са преосвећеним архијерејем и његовим истомишљеницима у вези са теоријом еволуције и теоријом примата, разумеће разлог стављања у наше руке ове и овакве књиге; ми пак гледамо на то као на чин стављања врућег кромпира у наше руке, но ипак не са негодовањем; кромпир јесте био врућ, али недовољан да нам опече руке!

*

Своју књигу *О пореклу врста* Дарвин закључује речима да је преко семена свеколиког живота који нас окружује, Творац удахнуо живот само неколиким, или чак само једном облику, и још да је из тог једноставног почетка настало, и да настаје безброј најлепших и најчудеснијих облика (С. R. Darwin, *The Origin of Species*, New York, Penguin, 1958., стр. 452).

Ми на то кажемо: ако је Творац животом или постојањем надањивао прототипове врста живих бића, па су се она затим умножавала путем аутоматског регулатора, дотле је Он прве људе, Адама и Еву створио посебним и саборним чином (*Тако створи Бог човека по свом лику, по Божјем лику га створи, створи их - мушко и женско. 1 Мој 26-7*), и све то невезано за остала жива бића (*рибе морске, птице у ваздуху и стоку по целој земљи и све гмизавце што пузе по земљи*) којима ће он требати да влада.

Људски геном

Када је геном људске врсте био први пут сагледан и био упоређен са геномима мноштва других организама, установљено је 20 000 – 25 000 гена за кодирање протеина. Неколико деценија доцније, откривено је бар 100 000 гена. У оквиру те

датости показало се да неки једноставнији организми, попут црва, мушица или неких биљака, имају готово исти број гена (око 20 000).

Упоређивање различитих припадника наше, људске врсте, открило је још једно обележје људскога генома. На нивоу дезоксирибонуклеинске киселине ми поседујемо 99,9 одсто идентичности. Та незнатна генетска разлика чини да се ми по томе ипак разликујемо од мноштва осталих врста. Укупна разноликост ДНК код њих је десет, али и педесет пута већа од наше.

Френсис Колинс проповеда како је у генетичким истраживањима неких популација људи, баш као и животиња, биљака и бактерија, сагледан људски геном, и како је, наводно, утврђено да су сви припадници људске врсте настали од заједничке групе предака од око 10 000 њих, који су опет наводно, битисали пре 1 000 000 година, и да се та информација наводно, добро поклопила са фосилним остацима који одређују источну Африку као локацију на којој су, наводно, живели наши праоци. Овде се међутим ништа не говори о експонатима који су израђивани у уметничким атељеима ради аналогија и поравнања да би били подметани као докази, као што се ништа не доказује ни о нашим прецима и праоцима, нити као о људима, нити као о магличастим приматима. Временски оквири ове драмске епопеје на отвореном простору захтевају пак да се запитамо: да ли су и ови, временски оквири, само хипотетичке одреднице?! (*Божји језик*, изд. Профил књига, Бгд, стр. 125, на латиници).

Зато овај Колинсов исказ ипак стоји у колизији са самим фосилним остацима (којим, и којег порекла и назива, треба се запитати?). Да ли баш са терена источне Африке, или из уметничких атељеа за реконструкцију, и то "зуба, вилица или лобања примата", Дарвину и дарвинистима свагда на услузи, а креационистима и заступницима интелегентног дизајна, како дарвинисти хоће и како намештају ствари, увек на штету и посрамљење?!

Геном као пројекат

Вероватноћа проналажења сличног следа ДНК у геному других организама у односу на след ДНК код човека треба наводно да подупре Дарвинову теорију еволуције, или порекло од заједничког претка путем природне селекције помоћу варијација које се случајно догађају. Све би то "вероватно било" макар подношљиво за разматрање када би се прво богодолично узимали у обзир Свето Предање и Свето Откривење о Шестодневу као богонадахнутим чињеницама, па затим ишло ка геному као целини. Овако се рачунаром конструише стабло живота искључиво на основу сличности секвенци ДНК већег броја организама. У том честару поређења секвенци ДНК повезаних врста, тзв. "тихе разлике" много су уобичајеније у подручјима за кодирање неголи у онима који мењају неку аминокиселину. И ту се дарвинофили одмах хватају за дужину оне гране, односно секвенце ДНК која је код човека и шимпанза сличнија од оних код човека и других мајмуна.

Да би пронашли "недостајућу карику" између човека и његовог "примата", обезбожени генетичари већ увелико комбинују две посебне, различите, и међусобно

несводиве врсте живих бића – човека и мајмуна. Оно што излази из њихових лабова за клонирање, пропаганду и нама на подсмех, најблаже речено личи на кич варијанту депилираног монструма. Наравно, то не смета овим скулпторима живе и меснате глине; и све то ће бити тако докле се њоме Христов Лик и Његово Подобије буду перфидно заклањали и заметали! А тиме и Божје неодузимљиво власничко право над Планетом!

Што се фосилне палеонтологије тиче, а она се увек фаворизује, рецимо на почетку да су у праву критичари дарвинизма који тврде да у фосилним остацима нема доказа макроеволуције или већих промена врста, већ само микроеволуције или појединачних промена унутар врсте.

Екстра-вангардно

Френсис Колинс у својој "заветној" књизи екстра-вангарднога наслова *Божји језик* вели, да су се људи различитих погледа на свет силно трудили да схвате како се открића о биологији и еволуцији могу применити на људска бића, на ту "посебну врсту животиња" (*Božji jezik, Profil, Beograd, 2009, 132. И глоса тоу Тхеу, Атхина 2009, на грч., 121*).

Наша примедба је следећа: Људска бића никада нису била врста животиња, а камоли **посебна** (наше подвлачење) врста животиња. Од тренутка свога настанка човек је забитовао, и он даље битује као посебно Божје живо биће. И сваки потоњи човек је потекао најпре од свога праоца Адама, а затим од својих **посебних** родитеља, и то искључиво људи.

Истраживање генома

Истраживање генома је неумољиво довело до закључка да људи и остала жива створења имају заједничке претке, тврди Колинс, али да ти докази, наравно, сами по себи не потврђују заједничко порекло (*Исто, изд. Профил књига, стр. 132-133*). Метод размишљања и закључивања *крени-стани* и *реци-пореци* којим се Ф. Колинс служи, има се утисак да је веома заморан и расклиман, да омета несметани дијалог са читаоцем, као и да даје објективну процену ставова. Тако он, будући припадником евангелистичке хришћанске заједнице која подразумева верност библијском Откривењу, не може да се сложи са чињеницом да мора лично да се закљони иза генома. Па ипак, он се заклања иза "изворног скачућег генома који се чини да је врло стар"; и да је он пут до једног заједничког претка свих људи. Тако Колинс опет, хтео-не хтео, искључује библијског праоца Адама, и то "по образу и подобију" чиме је обдарен, а уводи непостојећи појам: "по изворном скачућем геному" и по маскоти шимпанза (упор. *исто, 134*). Ми међутим видимо да сваки од наведених актера *Шестоднева* све до данас задржава свој корпус деликти: човека који задржава свој лик по Образу и Подобију Божјем или Христовом, и шимпанза који задржава оно по маскоти, која му је запала у део да је носи све до скончанија овог и оваквог света.

Мики Маус

Колинс, који се једанпут докопао генома, у планетарну популарну игру са еволуцијом и приматом-приматима уводи кога стигне, те тако и миша. Он о мишу, и наравно о нама, пише да ће, када се упореде људски и мишји геном, укупна величина оба генома бити иста, а да ће компетентни гени за кодирање протеина бити невероватно слични. Даље, поредак гена дуж хромозома човека и миша углавном ће се пружати преко растегнутих основних одељака ДНК. И још даље, ако људске гене А, Б и Ц поређамо овим редом, **вероватно** ће (наше подвлачење!) исти редослед бити откривен и код миша, иако простор између гена може бити **и различит** (н. п.). У неким случајевима тај саоднос ће се протезати преко знатних удаљености. Примерице, скоро сви гени 17. хромозома код човека уочиће се на 11. хромозому миша (*исто*, 133).

Финале трке

Финале опште геномске трке коју нам Ф. Колинс преноси у авантуристичком научном жанру, или жанру биотехнолошке научне бајке, опет има за циљ да се "вероватно" стигне на циљ, или до доказа о заједничком претку, и то само после истраживања такозваних *репетитивних елемената* – АРЕС. А они су настали од "скачућих гена", способних да се умноже и уметну на различитим местима у геному без функционалних последица. Геноми сисара су испуњени таквим елементима, а око 45% људскога генома састављено је од таквих генских гроздова. Ако се одељци људског и мишјег генома поређају праволинијски а претходно се учврсте генетским компонентама које се јављају истим редоследом, научник који се бави овом физичком дисциплином генома може стићи да одреди древне репетитивне елементе на "отприлике" истим местима у два генома.

Заглушујућа бука на геномској писти у финишу трке којом управља Ф. Колинс настаје када се уметну древни репетитивни елементи окрњени на тачно одређеном пару база, и то у времену уметања. Због тога они губе део свог следа ДНК и сву могућност будућег функционисања. Постојање прецизно окрњеног древног репетитивног елемента на истоме месту у геномима човека и миша на тај начин добија на уверљивости, и постаје доказ да се то уметање морало догодити код претка који им је био заједнички.

Френетично расположење пред финишом трке ради стицања до "наших", једног или више примата на крају генетског дебија, додатно се повећава поређењем човека са шимпанзом, кога Френсис Колинс назива "нашим најближим живим рођаком". Ради поштеног такмичења или фер трке, замолили бисмо проф. Колинса да лично нас и браћу која не мисле, не верују и не петпостављају као он, искључи из рођачке везе са шимпанзом, било мртвим, било живим, и остави нас код маркера "по образу и по подобију Божјем"! Са своје стране пак, ми ћемо поштовати његов лични и слободни избор шимпанзе као маркера, односно "његовог најближег живог рођака". Мислимо да би то била фер погодба.

Интервенисање генима унутар врста данас бива ради оправдања теорије о макроеволуцији. Крајњи резултат те квазинаучне работе јесте настанак химера или наказа, које ће бити промовисане у примате или човекове претке; односно, обзнањене као нужност цикличних дешавања еволуције.

Мајмунисање

Пример блиског односа између човека и шимпанзе на основу редоследа база у геному шимпанзе, штавише „да су на нивоу ДНК људи и шимпанзе 96% идентични“ (в. Ф. К. *исто*, 136, латинично изд.), не значи да су они и у личном односу предак-примат и потомак-наследник врсте; односно, да човек није стваран по посебном и јединственом плану и промислу Божјем! Али да!, он је управо по томе, по плану и промислу стваран! То је истина о пореклу човека коју утврђени хришћани бране; хришћани који не живе и који не мисле по стихијама овога света, макар оне и научне биле!!!

Мајмун, миш и мушица

Када Ф. Колинс осети да је дао сувише фора класичном дарвинисти-еволюционисти у себи протежирајући мајмуна, миша и мушицу за човекове претке, он онда успорава на овај начин: „Упоредивање редоследа база код људи и шимпанза, колико год било занимљиво, не говори нам шта то значи бити човек. Сматрам да сам редослед база у ДНК, чак и када је употпуњен непрегледном масом података о биолошком функционисању, никада неће моћи да објасни посебна људска обележја као што су свест о моралном закону и универзална тежња ка Богу. Ослобађање Бога тог тешког бремена посебних дела стварања не одбацује као извориште свих оних ствари које човечанство, као и свемир сам, чине тако посебним. Оно нам само може помоћи да схватимо како Бог заправо делује“ (*Исто*, 139).

На основу Колинсових истраживања и казивања на овом и другим местима у књизи *Божји језик* (обележили смо их!), аутор нам научно доказује како је уствари настала бајка о мушици, мишу и шимпанзи на основу њихових хромозома, и како се он заправо уврштава у састављаче бајки и басни. Друго, он неочекивано износи на видело свест, морални закон и личну тежњу ка Богу, чиме има намеру да нам укаже на „тешко бреме посебних дела стварања“ која га као извориште чине „тако посебним“ (*Исто*).

Можемо да разумемо перипетију евангелика Френсиса Колинса: колебљив у вери и у науци зато што га геномске једначине са једном и више непознатих у физиологији, антропологији и космологији збуњују; али и зато што он лично превиђа чињеницу да се Бог не да ухватити, подједнако у бројеве и лексеме, законе и геноме, ритмове и алгоритмове, небитија, збитија и кинове.

Али да је Створитељ „тако посебан“ у стварању човека (прахом и енергијом Духа) потврђује нам и човек-Дјева Богородица-која исто тако посебно и необично рађа Богочовека (бесемено, а од елемената сопственог-људског тела и благодатном енергијом Духа Светога).

Само што је наступио са видом покајања у корист јединственог и непоновивог стварања првих људи Прародитеља, Колинс се раскајава по питању исте ствари и почиње да ламентира:

„Пошто смо изнели уверљиве доказе у корист теорије о Божјем стварању и научно објашњење постанка свемира и живота на Земљи, можемо ли пронаћи начин за помирење религије и науке?“ (*Исто*, 141).

Кредо опредељења

Крунски доказ за свој кредо еволуционистичког опредељења: за „сродност организама насталу на основу истраживања дезоксирибонуклеинске киселине, као и на основу чињенице сличног низања гена у хромозомима различитих врста сисара, или постојања учесталог „отпадног ДНК“ на заједничким локацијама у ланцу ДНК човека и миша“ – Ф. Колинс не престаје да из своје кућице наличне пужевљевој, повремено истура антене. Колинс их наиме истурене, заротира час у правцу еволуционизма, час према креационизму, час према библијској егзегези у дијалогу са науком, час опет према интелигентном дизајну, и све тако са циљем да закључи миром бар стогодишњи рат између атеизма и агностицизма, савремене науке и европске неправославне теодицеје... (*Исто*, 171). На крају ће се он пробити и до Адама и Еве (*исто*, 202-206), не презајући да се ослони и на „истраживача легенди и историје К. С. Луиса“ (*Исто*, 203-204), о чему ћемо и ми исказати неку реч.

Керол Луис у помоћи, али...

Да би закрилио свој први исказ, Колинс истиче други, и од оба склапа целину. А она је замишљена да балансира између тезе-антитезе и алгорита, са Керолом С. Луисом као балансером, „истраживачем легенди и историје“. Да се остало при Отачком тумачењу библијског текста, Колинс не би морао да загонета, нити Луис да преиначује егзегезу у легенду о алгоритамском модулу. То Луисово загонетање изгледа овако:

„Кроз много векова Бог је усавршавао анимални облик који ће постати мотор човечанства и његова слика“... „То створење могло је у том стању да постоји вековима пре него што је постало човек“... „Али оно је било тек животиња јер су сви његови телесни и душевни процеси били усмерени на чисто материјалне и физичке потребе. Затим, када је дошао час, Бог је подстакао уношење нове врсте свести у тај организам, у његову психологију и физиологију, (дакле) свести која је могла да каже „ја“ и „мени“, која је на себе могла да гледа као на објекат, која је познавала Бога“... „Не знамо колико је тих створења Бог био створио, ни колико су дуго она била у том рајском стању... “ (*Исто*, 203-4).

Тако је кроз 19. век говорио Луис Керол, математичар, логичар, бајкописац (*Алисе у земљи чуда* и *Алисе с оне стране огледала*), фотограф, изданак средње класе, по духу идентичан Дарвину, Хекелу... све до редитеља Атенбороа; уопште, до свих маштара са јаким гностичким поривом.

Френсис Колинс се пак и сам уписао у клуб маштара онога тренутка када је заставицу своје науке предао у руке барјактару Керолу С. Луису; притом и поставшему гностику!

А богослови СПЦ који намигују Дарвину и „човековом примату“?

Да ли им највише прија клубашење са Френсисом Колинсом и Керолом Луисом? Пазимо, опасност им вреба чак од Несторија и Аполинарија! Како?!

У Чину наречења и хиротоније епископа (Друго опширније исповедање вере) епископ исповеда „да се у Христу збило ипостасно сједињење природа (Божанске и човечанске); не као да се дете (у утроби Дјеве) усавршавало постепеним додацима, нити да су се две саставше се природе сјединиле мешањем или сливањем или сарастварањем, нити је (прво) постао човек па онда накнадно дошао Логос, те тако настало релативно сједињење, сходно богомрском и јудејски мислењем Несторију; нити пак без ума и без душе, сходно заиста безумном Аполинарију, јер је он бунцао да је уместо ума довољно Божанство. А ја исповедам Њега – Христа – као савршеног Бога и Њега истога као савршенога Човека; Који, чим је постао тело истовремено је то било тело Бога Логоса, одушевљено разумном и умном душом; Који очувава и после сједињења сва природна својства Свога Божанства и човечанства, и није променио особине Свога Божанства и човечанства услед целовитог сједињења са Логосом; ... (исто, 11-12)

Аналогно реченом, човек као да се усавршавао постепеним додацима, као да је у „преображају“ мешањем или сливањем или сарастварањем од прводошавшег примата накнадно постао човек, и то накнадним релативним сједињењем (указ на Несторија). С друге стране примат, најпре будући без ума, и ко зна да ли са душом, и опет са каквом то душом (бунцање Аполинарија), као да је „еволуирао“ у тело одушевљено разумном и умном душом.

Али чујмо опет Луиса Керола по истој ствари, и зашто нас баш он подсећа на Несторија и Аполинарија: „Кроз много векова Бог је усавршавао анимални облик који ће постати мотор човечанства и његова слика“... „То створење могло је у том стању да постоји вековима пре него што је постало човек“... „Али оно је било тек животиња јер су сви његови телесни и душевни процеси били усмерени на чисто материјалне и физичке потребе. Затим, када је дошао час, Бог је подстакао уношење нове врсте свести у тај организам, у његову психологију и физиологију, (дакле) свести која је могла да каже „ја“ и „мени“, која је на себе могла да гледа као на објекат, која је познавала Бога“... „Не знамо колико је тих створења Бог био створио, ни колико су дуго она била у том рајском стању...“ (исто, 203-4).

На крају, зашто да не претпоставимо да је Луис Керол, математичар, логичар, бајкописац, фотограф, изданак средње класе, по духу идентичан Дарвину, Хекелу... све до редитеља Атенбороа и научника Колинса, (уопште до свих маштара са јаким гностичким поривом, попут порива виђених код двојице осуђених јеретика Несторија и

Аполинарија), „нашао“ одговор на питање, које ето копка и српске богослове, усмерене према Дарвину и примату. Само да то питање не раскопа исте?!

У случају да наша аналогија двају мишљења, Луисовог и двојице јеретика, Несторија и Аполинарија не погађа циљ, ми ћемо се задовољити и оценом да је она само једна случајност. У реду, али је она, та случајност, носилац истог, јеретичког смисла, и да ми први указујемо на то!

Али ми још нисмо заокружили ову тему, па ћемо то учинити освртом на крај овог, епископовог опширнијег исповедања вере: да ће ЈединиРођени Син Божји, оваплоћени Господ Исус Христос са телом доћи да суди живима и мртвима, праведнима и грешнима...: „грешницима пак узвраћајући вечном муком и пакленим огњем без свршетка, чије искуство нека бисмо сви ми избегли...“ (*исто*, 13)

Инцест?

Инсистирање неких тумача Библије на чињеници да су жене Каина и Сита морале бити њихове сестре, Колинс сматра супротношћу забрани инцеста, али и неслагањем са дословним схватањем текста (*исто*, 202).

Блаженопочивши патријарх Павле, сам будући тумачем библијских текстова, често је као егзегета понављао да ово казивање треба схватити дословно! Да би изначална Божја заповест о рађању и множењу људи и насељењу земље могла уопште да заживи, и да буде испуњена, у почетку се на овај полни чин међу сродницима, описан у *Књизи Постања* (1, 28: *Плодите се и множите се и напуните земљу*), није могло гледати као на чин инцеста у потоњем и уобичајеном смислу речи. Исто ће важити и за децу и потомке браће Сима, Хама, Јафета и њихових жена, пре „шесте“ генерације потомака по сродству (*Књига Постања* 6, 9-22; 7, 1-5, 7, 6-9; 7, 11-24 и 8, 1-3; 8, 4-21; 8, 21-22 и 9, 1-7 – *Растите и множите се и напуните земљу и овладајте њоме* – 9, 8-17; 9, 18-29 и 10, 1 – *А беху синови Нојеви који изиђоше из лађе: Сим, Хам и Јафет; ... Ова тројица су синови Нојеви, од њих се расејаше по свој земљи*). Све речено важило је до пре појаве штетних мутација и деградација, а које су се почеле пројављивати генетски, и то унутар пете и шесте генерације потомака.

Френсис Колинс подразумева да је описани став (Књ. Постања 1, 28) позитиван, па се слаже са тумачима који су га заузели, но избегава да се отворено декларише. То ће га ипак коштати откривања сопствене Ахилове пете; његова одгонетка ће понудити више од траженог: „За верника – дакле и за њега – права дилема појављује се око тога да ли други одељак *Књиге постања* описује (ово) **посебно дело чудесног стварања које важи за тај историјски пар, биолошки другачији од свих осталих створења која су ходала Земљом** (наше наглашавање), или је то песничка и снажна алегорија Божјег плана о почетку духовне природе (душевности) и моралног закона човечанства.“ (*Исто*).

Крај дијалога

Наступио је час закључења дијалога између Френсиса Колинса и нас. Он ће се и убудуће држати „теистичке еволуције или биологоса као научно најконзистентнијег и духовно најприхватљивијег алтернативног гледишта, које неће нестати или бити оспорено неким будућим научним открићима“ (*исто*, 205), а ми ћемо се пак држати библијско-црквених извештаја и светотајинских показатеља о посебном и посвећеном стварању човека по Образу и Подобију Божјем, односно Христовом. (*Исто*, 206).

На изјаву Ф. Колинса да „библијски Бог јесте Бог генома“, и још да Његово дело не може бити у сукобу са самим собом (*исто*, 206), ми ћемо понудити закључак да је Ф. К. поларизован у себи, и да зато мора да мири крајности. И да ће теологија и наука судити његовом кредибилитету по једној од двеју крајности које он заузима; у њима ће се онда његов коначни став сустицати и темељити, и по томе ће Оваплоћеном Логосу он дати одговор (свакако видети стр. 123-4-5-6-7-8, Ф. К. *Божји језик*, на латиници).

*

Полазили од једноћелијског организма споља, и од гена изнутра, па ишли према целини, ми се никада нећемо наћи тамо где не би било Бога и где се све не би стицало у Христу. Притом, нигде неће важити разлог за обзирањем на "пра-пра-прадеду претка" тамо до 13. колена сродства, па ни све до 14. колена несродства (Скерлић).

Подобно теми, нећемо се обазирати на:

пра-пра-наврдеду, курђела, аскурђела, курђупа, курлебала, сукурдова, сурдепача, парђупана, ожмиркура, курајбера, сајкатава, белог орла претка,

а мож бит ни на белу пчелу-бабу белу међ јавом и међ сном „от нашите преци“... со зборување на *Финеганово бденије* от Џејмс Џојс.

Једнако тако неће важити разлог ни за обзирањем на "скачући-или-гар геном" (ген који ствара јаз или празнину), подобно *Тринодији за жртве Хирошиме* или *Полиморфији* Кшиштофа Еугенијуша Пендерецког.

Друга логија

Чинови научно-генетичке драме;

употреба и злоупотреба гена

(*Увиди у тему века*)

*Творац познаје глину
глина не познаје Творца
Творац је уобличитељ
обликовано је убого*

Псеудогени и молекуларна генетика

Псеудогени и молекуларна генетика су област рада еволуциониста на проналажењу доказа у прилог макроеволуцији; односно потврди да сва жива бића потичу из истог извора; захваљујући чињеници што сва жива бића деле ДНК; еда би онда то еволуционисти сматрали доказом нашег заједничког порекла. Молекул, генетички молекул и наследни молекул су исти молекул ДНК, мада он носи различите информационе записе у себи. Међутим, то може да буде аргумент да је Творац користио потпуно исту методологију рада у стварању, те да заправо ни нема еволуције ДНК молекула.

Молекуларна номенклатура

Када се говори о молекуларној еволуцији или аргументима за еволуцију из области молекуларне генетике, људи упоређују ДНК различитих организама. Дакле, комплетна ДНК човека је секвенцирана, као и многих других организама, па и шимпанзе, што се сада зове компаративном геномиком; геном је комплетна ДНК, и ми ту комплетну ДНК различитих организама можемо упоредити па уочити степен сличности. Међутим, заборавља се да се овде ради само о сличности. Ми наиме упоређујемо организме сада постојеће, а не еволуцију организама; не постоје молекуларни фосили које бисмо могли пронаћи и из њих изоловати ДНК (изузимајући неке сисаре замрзнуте у Сибиру, погодне за изолацију ДНК). Према томе, не постоје молекуларни фосили него само сличности међу врстама.

ДНК поређења

Када је дошло до поређења мајмуна-шимпанзе и човека, прво се говорило да је ДНК идентичан око 98%, што је зачуђујуће у поређењу и тврдњи да смо ми посебно створени. Притом се заборавило да је количина ДНК огромна: да постоји око 3.300.000.000 слова унутар ДНК, и да је 2% разлике огромна разлика. Теорија еволуције тврди да су мајмуни и човек по еволуцији удаљени око 6.000.000 година, што је недовољно за огромну разлику. У међувремену се показало да је та разлика већа, негде 96% идентичности, што је за 4% двоструко већа разлика између шимпанзе и човека; по теорији еволуције пак шимпанза је човеков најближи живи сродник. Но тих 4% различитости обезбеђује дакле веома велику разлику.

Веровање и науковање

Када људи праве поређења на основу двеју врста до данас постојећих, најпре се мора веровати да су се еволуција или тотални трансформизам догодили, а затим тумачити чињенице са становишта веровања у теорију еволуције. Једна иста чињеница може да буде аргумент и за веровање у еволуцију и за веровање у стварање, па када је неко дубоко убеђен у једну од ових теорија, он у чињеницама може да види потврду за своју теорију. Међутим, ако те исте чињенице могу да се тумаче на другачији начин, оне не потребују потврду ради личне теорије. Тако се све своди на историјске теорије унутар природних наука које ни не спадају у домен научне методологије, зато што се истраживач претходно отиснуо у веровање у оно о чему говори.

Псеудогени

Шта је псеудоген? Пођимо редом. Гени су делови ДНК који кодирају беланчевине у нашем телу. Наша биохемија је базирана на беланчевина, и све оне су записане у облику генетичког кода унутар ДНК молекула. Док би псеудогени били лажни гени који подсећају на њих, на гене. Када се прочита секвенца, она подсећа на ген који је функционалан, који производи беланчевину, али је уствари не производи. Само име псеудоген или лажни ген показује да људи који су открили псеудогене заправо верују у еволуцију. Јер осим псеудогена, негде 70-тих година у молекуларној генетици и у говору о еволуцији појавио се још један термин – џанк ДНК или смеће; ДНК која нема своју функцију, за који се веровало да је он заправо неки фосил, неко сметилиште еволуције, нека нагомилана и нефункционална ДНК које је немогуће решити се. Оба термина, псеудоген и смеће или џанк ДНК базирани су на веровању у еволуцију. Дакле, неко прво верује у еволуцију па онда именује одређене феномене, тако да они буду у складу са теоријом у коју тај неко верује; затим ће се ти феномени користити да подупру сопствену теорију.

Све функционише

У последњих 15-так година се јавио проблем функције псеудогена, или већине која има функцију. Дакле псеудогени нису лажни гени, него нису они који кодирају беланчевине. Дакле, многи други гени не кодирају беланчевине, а ови су пак они који су рецепт за прављење беланчевина. Практично, сваки тај и такав ген је под утицајем неколиких регулаторних гена. Регулаторни гени не кодирају беланчевине, али кажу ћелији и организму у којем то ткиву и у које време живота треба да се активира производња одређене беланчевине. Дакле, то су сами регулаторни гени. Показало се да су већина такозваних псеудогена такође регулаторни гени, и да се многи од њих преписују на ниво РНК; дакле не на ниво беланчевина него на ниво РНК. Тако се у последњих 20-так година показало нешто што се није знало у времену када је формулисан израз псеудоген или лажни гени-џанк-вишак-смеће-еволуциони заостатак ДНК; показало се да многе РНК имају функцију у нашем телу као ензими са веома великим бројем функција, а да заправо они не производе беланчевину. Псеудогени само личе на праве гене зато што могу да произведу РНК која може да регулише транслацију или производњу одређене беланчевине.

Уствари, „велики вишак гена“ молекуле ДНК јесте велики компјутер за преписивање гена у РНК. У том вишку се налазе информације које налажу који ген, када и где ће, дакле у којој ћелији он бити преписан као потребан, захваљујући комбинацијама.

Генетски саобраћај

Комплексност људи, животиња и биљака на молекуларном нивоу много је већа, под условом да се ум унапред налази под утицајем теорије еволуције. У том случају ће се све тумачити на потпуно другачији начин, па ће се тако и говорити да је псеудоген доказ еволуције. Јер, по еволуционистима, псеудогени су настали дуплицирањем гена; ген се дакле случајно дуплицирао: један је остао функционалан, у другом су почеле да

се нагомилавају мутације и да се тај више не преписује у беланчевине. И ето наводно доказа да постоји молекуларни фосил за евоуцију; у ствари, тај доказ је базиран на незнању. Теорију еволуције најбоље подржава незнање, јер што више знамо више нам се открива комплексност живота, и ми схватамо да то заправо нису никакви псеудогени, као што ни џанк ДНК није смеће. Тако се некада веровало да само неких 5% ДНК у нашем геному има функцију, а да је све остало џанк ДНК или неко сметилиште еволуције; или, да та ДНК више нема функцију. Данас се показало да 85% ДНК има своју функцију. Она није сва преписана у беланчевине него има функцију, и њене функције се све више и више откривају. Дакле, нити има џанк ДНК, нити трагова (макро)еволуције, нити трагова милијарди година, наводно, прохујалих; јер, већина нашега генома има функцију. Највероватније да нема ни псеудогена, него да су то гени који не производе беланчевину, и да је њихово да контролишу њену регулацију, еда би правилно функционисала у организму.

Нанок-група

Постоји занимљива група тзв. псеудогена – гени из групе *нанок*. Један ген из групе *нанок* кодира једну беланчевину која је транскрипциони фактор, битан за наше матичне ћелије. Те матичне ћелије заправо омогућавају нашем телу да се подмлади. А у ембрионалном развићу *нанок*-ген контролише плурипотентност матичних ћелија. Другим речима, од те једне оплођене јајне ћелије читав организам са преко 200 врста различитих ћелија може да се склопи и да се развије. Осим тог једног *нанок*-гена откривено је и десетак тзв. псеудогена – *нанок*-псеудогена – па се зато говори и о читавој фамилији гена. Затим је откривено да се код шимпанзе – када је секвенцирана шимпанзина ДНК – ти исти псеудогени налазе и код самог шимпанзе. И пошто се унапред веровало да су псеудогени производ еволуције, то су они онда и производ случајне мутације или дупликације гена; отуда и вера да је то доказ заједничког порекла човека и шимпанзе. Јер, немогуће би било да иста мутација код човека и код шимпанзе десет пута настане на истоме месту. Па када се нешто тако чује, а не поседује се знање молекуларне биологије, ето насталог одушевљења због појаве доказа за еволуцију; доказа да смо настали од мајмуна. Међутим, опет је у питању интерпретација. Ми већину, огромну већину гена делимо са шимпанзом, али та сличност не може да буде доказ заједничког порекла; ми 50% гена делимо и са воћном мушицом, па опет не можемо да кажемо да смо настали од воћне мушице.

Решења интелигентног дизајна

Геноми су веома слични, имају сличне, а некада и исте гене, зато што имају исте функције у организмима, и све то зато што имају истога Творца. Зашто би Творац измишљао различита решења за једну исту ствар када је једноставно могао да примени иста решења у различитим организмима, баш као што је у свим организмима применио ДНК као носиоца генетичке информације. Према томе, све су то решења интелигентног дизајна. И ако верујемо да псеудоген нема функцију, то нам може изгледати као доказ за еволуцију. Али ако су ти псеудогени заправо регулаторне секвенце које регулишу рад тога гена или беланчевине *нанок*, биће сасвим логично да шимпанза и човек, као слични, имају гене на потпуно истом месту. Шимпанзе имају 48 хромозома, човек их

има 46. Да ли број хромозома утиче на то колико смо ми развијени као јединке? Да ли то треба да значи да су шимпанзе развијеније од нас? Овде се ради о квантитативној разлици, те зато бива реч и о хромозому.

Хромозом

Хромозом је ДНК који је заједно са беланчевинама које га штите подељен у неколико молекула, и сваки молекул се назива хромозомом. Дакле, наша библиотека, генетичка библиотека ДНК која има 3.300.000.000 слова, сувише је велика да бисмо поседовали само један молекул ДНК. Бактерије најчешће имају само један хромозом. А човек има 46 хромозома у две копије, што сабира по 23 хромозома у две копије, и што опет сачињава нашу библиотеку од 46 томова. Код човеколиких мајмуна – шимпанзе, орангутана и гориле – та библиотека има 48 хромозома. И сада би неко на основу квантитета рекао како изгледа да су мајмуни еволутивнији од човека. Заправо, битан је садржај ДНК. А садржај ДНК је сличан; мајмуни имају мало мањи садржај ДНК од човека, јер код човека један хромозом – хромозом бр. 2 у људском геному заправо сачињава спој два мања хромозома човеколиких мајмуна, при чему је један део изгубљен, због чега они имају мало мањи ДНК од нашег. Зато људи и кажу – ето доказа да је човек настао од мајмуна. Поново је у питању сличност, и чињеница да један хромозом код човека постоји као два мала спојена хромозома код шимпанзе, као и код осталих човеколиких мајмуна. Зато опет и поново то не може бити доказ за постојање еволуције и макроеволуције!

Сила обмане

Некоме се може дати наводни аргумент да верује у еволуцију и макроеволуцију, али да се затим сам нађе у великим невољама. Бог даје силу преваре људима да верују у лаж, када већ неће да верују у истину (*„Онда изађе један дух, стаде пред Господа и рече: „Ја ћу га (Ахава) преварити.“ Господ га упита: „Како?“ Он одговори: „Изаћи ћу и бићу лажљив дух у устима свих пророка његових.“ Господ му рече: „Преварићеш га и успећеш. Иди и учини тако.“ Сад, ето, Господ је ставио духа лажљивог у уста свим пророцима твојим. Господ је теби наговестио зло.“* (3 Књига о Царевима 22, 22-23). *„Јер ће се јавити лажне месеје и лажни пророци, те ће чинити велике знаке и чуда да заведу, ако је могуће, и изабране.“* (Мт. 24, 24). *„И пошто се нису потрудили да упознају Бога, Бог их је препустио њиховом изопаченом уму – да чине што не приличи.“* (Рим. 1, 28). *„И зато ће им Бог послати силу обмане, да верују лажни; да буду осуђени сви који не повероваше истини, него заволеше неправду.“* 2 Сол 2, 11-12). Кад мало дубље закопамо, видећемо да све досад речено о „доказима“, не може бити доказ за еволуцију. Зашто? Па рецимо зато што постоје многи организми који имају много више хромозома и од човека и од мајмуна – неке врсте скакаваца које имају веома велики број хромозома – све досад нису еволуирале у нешто комплексније. Затим, у оквиру саме ДНК број гена који кодирају беланчевине веома варира код различитих врста. Код човека то је негде 25.000 гена, различитих гена, док је рецимо код пиринча, или риже, број истих гена, 30.000. Да ли после ових чињеница можемо закључити да је рижа више еволуирала од нас? Наравно да не значи! Ипак је битно знати како су гени међусобно повезани, како су оркестрирани.

Просторно-временски сплав

Сличности и разлике не могу да буду доказ еволуције. Једини прави доказ за еволуцију био би повратак у прошлост и установљење догађаја током наводне – макроеволуције. Без тога ће нагађања и претпоставке, а не аргументи важити као критеријум истине. А на основу њих макроеволуција ће остати само један псеудонаучни систем; једно тумачење басни, свима наметано као наука над наукама.

Спрега гена и хромозома

Људи понављају да су шимпанзо и човек веома слични, да имају сличан, скоро идентичан ДНК, и опет приближан број хромозома. Библијско богословље пак благовести да су жива бића створена по својим врстама; да је Бог створио жива бића по њиховим врстама. Хромозомски ниво јесте лествица виша од генског нивоа. Док су гени директна информација унутар ДНК, хромозоми су томови – и то је оно што човека и шимпанзу поставља на различите нивое. То јест, када говоримо о *нанок*-генима, или о хромозомима или о броју хромозома, ствари стоје тако како су описане.

Кормило у сигурним рукама

Разлика у броју хромозома и разлог прекрајања броја хромозома код веома сличних врста јавља се еда би се онемогућила репродукција. Дакле, постоји молекуларна забрана укрштања између човека и човеколиких мајмуна. Ми јесмо слични, али управо онако како нас Библија извештава: створени по својим врстама. Пближе, када две врсте имају различит број хромозома, онда након фертилизације јајета не може доћи до правилне сегрегације хромозома у митози. На основу тога, ако се то и преживи у мејози, и следећа генерација полних ћелија се оформи, оне, полне ћелије – неће моћи да буду плодне! Дакле, наступиће стерилитет! Код многих врста Творац је користио заправо разлику у хромозомима, чак и код веома сличних врста, да би створио репродуктивну баријеру! Тако, постоји функција, постоји дизајнерска функција да човек и човеколики мајмуни имају различит број хромозома. Наравно, теорија еволуције апсолутно не може да препозна ту функцију, а она, функција је записана на првим страницама Светога Писма Старога Завета!

Трећа логија

Созерцања у вези са претходним логијама

Зар он није створио једно биће

с телом и духом у њему?

(Малахија 2, 15)

Парола: Снађи се

„Или си ти, узевши блато (од земље), саздао живо биће, и говорљиво га поставио на земљи.“

Тако гласи реченица у преводу епископа Атанасија Јевтића пренета на српски језик, а ради указивања на стварање живог бића. Ову реченицу преводилац је затекао у глави 38, у стиховима 1-21 књиге о Јову, словенског Посног Триода (она иначе стоји у Септуагинти и у Евдомиконди – *И палеа Диатхики* Архим. Јоилја Јанакопулоса, том 8, гл. 38, стих 14). За читање је предвиђена за Велики Четвртак на Вечерњи: *и си лавон гин пилон епласас зоон, ке лалитон автон етхоу епи гис; И мипоос си епирес ис тас хирас су тин ласпин ту хооматос ке катескевасес зоон = тон антхроопон ке тон евалес епаноо ис тин гин прикисменон ме тон логон.*

Посни Триод на црквенословенском: *„Или ти брение взем от земли, создал јеси животно, и глаголиваго сего посадил јеси на земљи“.*

Питање у вези са преводом гласи: Да ли је уместо *"и говорљиво га"* – можда *и говорљивога* (?) – у преводу са грчког или црквенословенског на српски језик ради јасноће требало казати: *и њега који говори* или *и њега словесног* – па да цела реченица на српском језику добије овај смисао: *Или си ти узев блато од земље, саздао живо биће речју обдарено.*

Дакле, ради прецизности реченог у српском тексту могло би се појаснити о којој је врсти живог бића реч. (То смо већ учинили на неким другим местима нашег целокупног тематског истраживања Теорије дарвинизма и еволуције, па ћемо у једном тренутку, *ако Господ хтедбуде, и ми будемо били живи, то и књигом предпочити*).

Колико год (неко био) *„похвала“*, чак *„похвала Православља“*, и у својој монографији о учитељу својатао, дарвинизовао и регрутовао самог учитеља, еп. Атанасија, као и неке друге познате људе у Цркви за потребе своје бајке о примату и настанку човека, учитељ Атанасије Јевтић, својом реченицом о овом *живом словесном бићу*, које он и *живуљком* назива, бар овде никоме (па ни својој „похвали“) не иде на руку.

У међувремену, или пак при крају своје теолошке одисеје, епископ Атанасије Јевтић ће авај! – (као учитељ) *послушати глас сирене*, и ипак бити добровољно уплетен у аферу потраге свога ученика за човековим приматом, и проналаском овога у четвороножној, односно двоножној креатури...!

Истоме (ученику) не иде сасвим, него само делимично на руку и научник Френсис С. Колинс књигом *Божји језик*. Колико год се обојица наслањали на генетику црпећи из ње материјал за своје тумачење начина стварања човека, односно његовог примата, и то из једнога гена као једнога корена, или опет из више њих као разнородних коренова, библијска истинита казивања и правилно тумачење генетике на крају крајева – откривају истину, и доносе победу!

Само правилно тумачење генетике ову отпочетка показује победницом усклађеном са библијском антропологијом. И све то и тако пре појаве оних српских теолога које су преластили неки савремени грчки и западни теолози и научници-сами претходно бивајући прелашћивани по истом питању и принципу!!!

*

Пра-нојевско човечанство је било обogaљено грехом и зато генетски модификовано, а пост-нојевско човечанство као поново створено, такође је генетски поново гресима обogaљивано. Зато се Господњи дух и овајпут, баш као и онајпут, *неће више прети са стрелосаним* (духовно извитопереним, унакаженим) и ођаволисаним људима; нарочито не са духом охолих научењака. Он ће томе опет, и опет у своје време, учинити крај.

„Научници булдози“

Хекелијански тип науке и „научници-булдози“ хекелијанскога типа извори су и изворници хуле, пре свега уперене против светог библијског Предања о стварању твари и човека.

*

Сличност не може бити доказ истине; наша наводна и извикана сличност са мајмуном као (човековим) приматом, или „пра-пра-прадедом“, не може бити доказ за тврдњу о примогенитури, чиме ни за преузимање оних "доказа" који су узети здраво-заготово.

Човек као створена личност никада није имао узрочно-последичну везу са претпостављеним и измаштаним приматом-створом, или „својим пра-пра-прадедом“, него само везу личну и директну, и њу искључиво са Христом као својим Архетипом или Археобразом!

Отпочетка је човек христолик, телесно-духован, и наравно, обучен у кожу и обложен ткивима, баш као толика сабића из свих саврста око њега, па и са сопственим телесним органима, док се толика друга налазе у оклопима и са органелама. Та бића и створови, осим човека самог, изузимајући Небеске анђелске силе бестелесне, нису личносна и саличносна, мада се сва пројављују по свом логосном устројству.

Код животиња имамо обрнут случај, да им се запажају црте човекообразности које треба да допринесу несметаном односу са човеком, као и опстанку покрај њега и са њим; но, свагда у оквиру и домену божанствене логосологије.

Код демона пак имамо случај да они беже и од човека и од Христа путем вољне и маничне потребе за наказношћу и унакажавањем, а ради потпуне сепарације од Творца, засноване на мржњи према Христу, човеку и твари. Отуда се код њих испољава и намерно унакажавање сопствене врсте, али и свих других врста ка којима они имају приступ.

Дакле, све у овом правцу бива ради супротстављености логосологији, којом су и сами демони једнако обухваћени. Чему онда њихово неприхватање логосологије и љубави?! Ради постизања циља да нико од људи ничим и никада не ступи у заједницење са Богом Логосом и Творцем, него да мрзи, скрнави и упропаштава сав Божји свет. Упропаститељу свега је циљ да наша Планета дође у стање *тоху-вабоху*, када већ он лично не може да је изобликује по сопственој замисли (уп. 1 Пт 5, 8).

Нова обмана за Ново доба

Sputnik News од 01. 09. 2020. под рубриком *Наука*, доноси текст под насловом: „Ванземаљце смо тражили на погрешним местима: Научници изнели нову теорију“.

У заглављу текста опет, читамо: „Потрага за ванземаљским животом у свемиру обично се фокусира на егзопланете које круже око удаљених сун(а)ца, али нова теорија истраживача из Њујорка сугерише да екстремни облик „нуклеарног живота“ можда живи унутар звезда“.

За свако детаљније обавештење о овој теорији предлажемо читаоцу да се потруди да га сам стекне, а ми да изнесемо лични став са освртом на овај текст, по јачини научне маште донекле привлачним.

Будући да теорија еволуције није прихваћена од стране целокупног човечанства у погледу порекла човека, ми запажамо како му господари науке који одобравају шта ће бити прихваћено у њој као релевантно а шта неће, нуде други круг хватања на удицу темом порекла живота; притом је свеједно да ли се ради о нижем (човековом) или вишем (ванземаљчевом) претку или примату (на Земљи коацервату и примату), (у Вациони екстремофилу и хипотетичким честицама, „космичким жицама и огрлицама“), односно „звезданим, нуклеарним еквивалентима ДНК и РНК“.

И опет у погледу ванземаљаца. Ту нам се нуди у најави паралелна теорија еволуције и примордијалног статуса, еда би се истакле космички „сложене“ структуре „које би на крају преживљавале довољно дуго у екстремној нуклеарној пећи у срцу звезде, па и да би се рециклирале коришћењем фузијске енергије, теоретски узрокујуће да звезда затамни“, и све дотле док звезда не потамни. Или још даље од тога, „да би ова самокопирајућа нуклеарна врста могла да развије интелигенцију која би потенцијално надмашивала нашу“.

Шта нама утруђенима преостаје на крају за огласити се? Ништа друго до питање: Ко то од најсавременијих научника, данас већ „ловаца на ванземаљце“ као на наше наводне примате, тражи од нас пратилаца науке? Да ли да опет и опет загриземо јабуку и бунику, те да се опет спетљамо са змијом?! То опет тражи од нас Куси.

Слоган

Слоган који би несумњиво могао да проистекне из ђаводицеје коју смо управо описали у сегменту о кварењу свега Творчевог, могао би и овако да гласи: Што мање и ређе буде било присуства Христовога и Његовог створења човека-цара све твари, више

ће се и чешће понављати разарачки утицај Сатане и његових саврсника и припадника на Божји логосни Домострој, Логосни Домострој – иначе неизводив без Божје логосне творевине.

Логосни Домострој против кога се води перфидни рат, обухвата целокупно логосно устројство твари и створења, укључујући и сву њихову честичност и генетику. А силе зла желе баш то да оскрнавe, обешчовече и сатру. Па како виде да до данас не успевају у намери обесхристовљења човека, они нам и у овом часу потурају, рецимо трансхуманизам и све његове кусе деривате (Трилатералну комисију, Швабова научна посела у Алпима, Давос, Четврту индустријску револуцију, ротирајуће глобалне лидере на власти, дијаболизоване странке, Четврти Рајх, еугенику, био-фашизам, еко-фашизам, дигитални-фашизам, корпоративни фашизам, расизам, вакцине, трансхуманистичку и трансгендер антропологију, генетичке манипулације, футуристичку механику, андроиде, киборге, акцелератор у Церну у спрези са Шива-окултизмом, дарвинизам продужен кроз векове, глобалну промену свести, психоделију, вампиризам, црквене расколе, еуро-прајд циркусе, кидофагију, анфант-отмице, ГМО-храну, фарисејске бесмислице и јеретичке досетке Патријарха Вартоломеја и Архиепископа Елпидофороса, ПЦУ, нацификовану Украјину, медијски хибридни рат против Цркве, унутрашње разарање Православне Цркве од стране њене деце прелашћене LGBTQIA циркусом и магијом...)!

Деривати

У вези са трансхуманистичким дериватима међутим, најновија ствар стоји тако да од романтичне слике о Дарвину и романтичарским визијама дарвинизма сада већ више није остао ни камен на камену. Мајмунска образаина је спала; слика о човековом имагинарном примату-мезимцу се појавила; њу носи трансхуманиста који у име концепта нове и даље еволуције стреми ка заузимању места наредног примата. А његов покровитељ би опет био пали дух: креатура погубељи.

И док се у заветрини парадигме о нашем „загонетном“ пореклу већ реализује сан о „златној милијарди“, дотле се никако не излази на крај са класичним и типичним човеком (православцем). Он је данашњим хегемонима дубоке државе Ђерђу Сорошу, Билу Гејтсу, Клаусу Мартину Швабу, Френклину Бену Хоџису, Карлу Билту, Петро Порошенку, делу самообманутих хрватских бискупа усташољубаца, те сарадницима дубоке државе и "дубоке парацркве" Вартоломеју Првом, Епифанију Думенку, Емануилу Адамакису и Елпидофоросу вероломнику... већ постао неуклоњива сметња. Те неуклоњиве сметње они сада жарко желе да се ослободе! Магични круг се затворио! Али у њему се не налазе таргетирани православци, него омађијани тирани.

Супер-модерна шарена лаж

Супер-модерном шареном лажом о пореклу човека, или да Божанствена Тројица нема свој образ и подобје код човека, јер га, по старој шареној лажи Она није ни стварала, треба да се постигне један те исти циљ: да се памет савременог човека још једаред заврти демонско-технолошким обећањима о продору у неслућене могућности

сутрашњице, те да он до потпуне доминације дубоке државе у догледној будућности остане у томе стању вртоглавице и наркозе! Наравно, све са надом да ће бити активиран и успешно изведен пројекат смањења броја људи на планети Земљи – пројекат претварања већине у паоре-меропхе. А притом би се само изабрани и повлаштени срећници обрели међу члановима „златне милијарде“, док би на самом крају исти завршили у истој, накнадно преполовљеној.

Четврта логија

Уместо Поговора

Теорија еволуције је у ствари религија; у њој микроеволуција јесте деформација унутар врста или родова или сојева. Заједно са тим, доказ за тврдње против макроеволуције ми налазимо у интелегентном дизајну по себи.

Примери вештешке еволуције су примери против саме тзв. природне еволуције. Заједно са тим, пребацивање гена из врсте у врсту дело је људске интервенције, а она је равна богохуљењу, и узрокује катаклизмичке појаве сада, као што ће их и у будућности узроковати широм биолошких врста.

Фосили би по еволуционистима били доказ макроеволуције, али не и доказ велике водене катаклизме, што је сведочанство саме истине; док би промене у микросвету биле доказ деформитета унутар врста, па је и то чињеница истине.

Све досад овде разматрано, и све што ће уследити, представља елементе за приказ савремене космолошке јереси коју бисмо назвали "*дарвинодицејом*", притом подразумевајући и све њене огранке. Она је у нашој епохи толико набујала, и у свим областима своје пипке пружила, да ће нови васељенски Сабор Православне Цркве морати да јој посвети посебну пажњу у темама православне антропологије и христологије, и да се са њом, и са свим њеним промотерима као јеретцима навелико и сасвим обрачуна и анатемама поново огласи.

Само су у Дарвинизму постављене ствари тако да у еволуцији не буде Творца, да не постоји умни нацрт нити циљ развитка, односно Домостроја. И да преживљавање у биолошком смислу не треба да зависи од моралних квалитета, вере или привлачности (в.: Уле Мартин Хејстад, *Културна историја душе*, Карпос, 2018, 260).

Генетика не гарантује сродност, живе врсте су створене. Људи еугеничари пак, злоупотребили су Дарвина; то су људи челници, „Дарвинови булдози“: Томас Хаксли, Ернест Хекел и остали. О њима је било говора и на другим местима. Људски ген је дакле тај јунак који нам гарантује и исповеда људско порекло, макар биле у питању само две људске ћелије.

Најзад, прелазне врсте не постоје, и то зато што се еволуција никада није догодила. А уметање и прекрајање гена из врсте у врсту само је пуки покушај уношења

појединачних представника у њих, у врсте, што опет није друго до, понављамо, богохулни и крајње непоштен чин ради *поганого добитка и славнога имена!*

Где то залази памет?

Научењаци који трагају за човековим претком-приматом и који изглед праисторијских људи доводе у тесну везу са природном и животном околином, нису просветљени Духом библијске истине, или су се таквога просветљења одрекли из њима познатих разлога!

Осмотрим овај пример: Свети Јован Крститељ би се после Прародитеља Адама и Еве могао назвати најизворнијом појавом првочовека или његовог протоса или примата, јер је живео у апсолутно другачијим и неуобичајеним условима у вези са свим стварима неопходним за људски опстанак. Толико другачијим да је по логици земних ствари Јован требало да се претвори у ... терат-антропа (монструма)! Међутим, њега је Дух Свети крепио, а анђели га хранили док је живео у пећини и у пустињи; ма се он још акридама и дивљим медом хранио (Мк 1, 6). У стварности пак, он је био највећи рођени од жена (Књ. Пр. Данила 4, 28-33; 5, 20-22); па је и ангелоликим постао.

Незалазна памет

или

о савремености и актуелности речи

светога пророка Данила

кога су и Валтазаром звали

Употребимо још један библијски аргумент против заговорника *теорије еволуције*, односно тврдње заговорника „примата“ из животињског света као претече човека – „зоон политикона“. На основу казивања пророка видећемо начин на који вишњи Бог може да модификује човека (цара Навуходносора) у звероподобно биће, задржавајући његову, једну те исту грађу, у једној те истој врсти; и како ће Он, вишњи Бог, из те исте грађе на крају поново преобликовати звероподобног (цара Навуходносора) у првобитно, њему примарно људско подобје.

„Теби се, царе Навуходносоре, јавља: Царство ће ти се одузети. Бићеш изгнан од људи, живећеш са зверима пољским, хранићеш се травом као говеда. Седам ће времена преко тебе проћи док не схватиш да Вишњи влада царствима људским и да их даје коме он хоће.“ Истог трена испуни се та реч на Навуходносору. Био је изгнан од људи, јео је траву као говеда, квасила га роса небеска. Тело му се прекривало чекињама као перје у орла и нокти као канџе у птица. „После извесног времена, ја, Навуходносор, подигох очи своје ка небу и врати ми се разум мој. Тада сам благосиљао вишњега: Хвалио сам и славио онога који живи вечно, чија је власт вечна, и чије је царство од колена до колена“... „Он ради шта хоће с војском небеском и житељима земље. Нико му руку не зауставља, нити пита: „Шта радиш?“ У то време

вратио ми се разум и, на славу моје царске власти, вратише ми се величанство моје и сјај мој.“ (Данило, 4, 28-33; 5, 20-22: „Али када му се подиже срце и дух му се послали у охолости, би сметнут с царског престола свога, и узеше му славу. И би прогнан између људи и срце му постало као у звери, и стан му беше са дивљим магарцима, хранише га травом као говеда, и роса небеска кваси му тело, док позна да Бог вишњи влада царством људским, и кога хоће поставља над њим“).

*

Горди ум је предвидео да између мајмуна и човека будућности карика буде модификовани или вештачки човек-хибрид и метаморф.

Наш библијски *мали грешни човек* пак, наставиће да се неустрашиво регрутује у Божје Светитеље. Да, тај човек из прошлости, садашњости и будућности, као увек један и исти – као Божје дете којему је омогућено обожење!

*

Земља у центру Васељене заједно са христоликим човеком и његовом силом љубави јесу докази да је *теорија еволуције*, онако како је замишљена, рабљена и наметана – само један неуспео пројекат прошлости, садашњости и будућности!!! Она је још један покушај од многобројних, који би да човек самог себе истргне из руку Божанствене и Живоначелне Тројице, па да лута и плута беспућима Земље и неба као немушти космонаут испао из свога брода!

Зато свим људима века овога прељуботворнога, ништа друго није преостало него као иконе и подобија Божја:

да се покају, и дођу у познање Истине, јер се и Царство Божје приближило!

*

***Наш наредни сусрет са читаоцима биће
преко књиге у којој смо се ми позабавили
побијањем разноврснога баснословља
у савременом богословљу-које су
неки људи узурпирани
сматрањем себе
недодир
љиви
м***

*У Крушевцу
12/29 октобар
2022. л. Г.*

Епископ крушевачки Давид